

Høringer: Behandlingsgaranti for indsatte stofmisbrugere og DNA-register - Telefonskanning - Nordisk arrestordre, udlevering af lovovertrædere

Tidsskriftomtale - Social Kritik

66. Røveri i butik - Unge lovovertrædere - Ungdomssanktion og delvist betingede domme
67. Brandstiftelse i fængsel
68. Anke - Frister
69. Vold mod politiet - Samfundstjeneste
70. Groft tyveri? - Mange butikstyverier - Medvirken - Samfundstjeneste
71. Vold - Samfundstjeneste
72. Røveri - Groft på grund af antal? - Udvisning
73. Udvisning undladt - Euforiserende stoffer - Sovepiller - Helbredsforhold - Behandlingsdom - Menneskeretigheder
74. Vold mod politiet - Befrielse af anholdt - Bevisførelse
75. Forsvarerskift - Henvendelse fra andre end klienten - God advokatskik
76. Narkotika - Stort kvantum, men tilfældig indblanding

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Justitsministeriet
Strafferetskontoret

Amagertorv 21
30. august 2006

Vedr.: Sagsnr. 2006-730-0335. Høring vedrørende forslag til lov om ændring af lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om Det Centrale DNA-profilregister (Behandlingsgaranti for indsatte stofmisbrugere, undersøgelse af indsatte personer, kundgørelse af fængslingsforskrifter, videregivelse af oplysninger fra Det Centrale DNA-profilregister m.v.)

Justitsministeriet har ved e-mail af 13. juli 2006 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til det ovennævnte lovforslag.

Lovforslaget har været forelagt bestyrelsen, som har følgende bemærkninger.

Bestyrelsen er bekendt med Advokatrådets bemærkninger vedr. ændring af straf-fuldbyrdelsesloven og kan henholde sig til disse.

I forhold til lovforslag om videregivelse af oplysninger fra Det Centrale DNA-register bemærker bestyrelsen, at forslaget hviler på en rammeafgørelse fra 25. marts 2004 om bekæmpelse af terrorisme. Det er karakteristisk, at man nu udstrækker samarbejdet til at omfatte udveksling af oplysninger uden begrænsninger, blot der er tale om "en kriminalefterforskning eller kriminalefterretningsoperation".

Bestyrelsen forudsætter, at de danske myndigheder ved videregivelse af DNA-oplysninger til udenlandske myndigheder sikrer sig, at disse slettes i overensstemmelse med de danske sletningsregler.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet, Lovafdelingen
Strafferetskontoret

Amagertorv 21
23. oktober 2006

Vedr.: J.nr. 2005-730-0130. Høring om Strafferetsplejeudvalgets udtalelse om telefonskanning.

Med skrivelse af 20. september 2006 har Justitsministeriet anmodet om en udtalelse om ovennævnte inden den 25. oktober 2006.

Materialet har været forelagt foreningens bestyrelse, der principalt er enig med mindretallet i Strafferetsplejeudvalget, hvorefter udvalget ikke har haft mulighed for at foretage en vurdering af nytten af det omhandlede tvangsindgreb, sammenholdt med hensynet til almindelige borgeres adgang til fri og uovervåget kommunikation, da der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger om behovet for indgrebet.

Der har i de seneste 5 års lovændringer, hvor der har været henvist til risikoen for terrorangreb, været en klar tendens til at indføre bestemmelser, der udgør et indgreb i de traditionelle frihedsrettigheder, således at disse indgreb kan anvendes også i forbindelse med situationer, der falder uden for området for terrorbekæmpelse, senest ved lov nr. 542 af 8. juni 2006, der indeholder RPL § 791 c.

I nærværende lovudkast har flertallet foreslået indgrebet begrænset til handlinger, der falder ind under straffelovens kapitel 12 og 13, der ikke alene handler om terror, men yderligere i udkastet bl.a. kvalificeret ved, at der skal være tale om en forbrydelse, som kan medføre fare for menneskers liv eller helbred. Der er ikke foretaget en gennemgang af bestemmelserne med henblik på at undersøge, hvor mange af bestemmelserne, der falder ind under terrorbegrebet.

Det må antages, at den dommer og den særligt af Justitsministeriet udvalgte advokat, der skal tage stilling til en begæring om skanning, vil have vanskeligt ved at forholde sig til de materielle betingelser, herunder mistankekrav, indikationskrav, proportionalitetskrav og kravet om fuldbyrdelsens nærhed. Det vil formentligt være således, at tvivlen i næsten alle tilfælde vil komme anklagemyndigheden til gode, hvis man bare benytter ordet ”terror”.

Indgrebet giver særlige muligheder for at foretage såkaldte ”fisketure”, netop fordi det rammer så bredt ind i telekommunikationen. Efter den regulering, der foreslås foretaget med hensyn til tilfældighedsfund, må man godt anvende det indvundne materiale i efterforskning af andre sager, der ikke kunne danne grundlag for indgrebet, og også som bevis, hvis retten tillader det, og den ved skanningen opdagede lovovertrædelse har en strafferamme på 1 år og 6 måneder.

I og med at der ikke er noget dokumenteret behov for indgrebet, idet også udvalgets flertal finder, at afvejningen af, om der bør indføres lovgivning om adgang til at foretage telefonskanning, må anses for et i høj grad politisk spørgsmål, kan Landsforeningens bestyrelse ikke anbefale det foreslåede.

Opstår en nødsituation, er udvalget inde på, at forebyggelse af forbrydelser kan foregå efter almindelige nødretslige betragtninger, jfr. bemærkningerne side 43. Det må på den anden side være klart, at nødret kun kan bruges i forebyggende øjemed - nødret giver ikke mulighed for at bryde retsplejelovens regler med henblik på en efterfølgende efterforskning og eventuel domfældelse.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Justitsministeriet
Lovafdelingen
Procesretskontoret

Amagertorv 21
23. oktober 2006

Vedr.: Sagsnr. 2006-730-0374. Høring over udkast til forslag til lov om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere og om ophævelse af lov om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige (Gennemførelse af Konvention om overgivelse for strafbare forhold mellem de nordiske lande (Nordisk arrestordre) m.v.)

Justitsministeriet har med skrivelse af 28. september 2006 anmodet om en udtalelse om ovennævnte.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der generelt bemærker, at selv om det må antages, at de nordiske landes retssystemer står Danmark nærmere end de meget forskelligartede retssystemer i EU, må der være betænkeligheder ved at ratificere og lovgive vedr. udlevering af egne statsborgere som foreslået med de konsekvenser, at strafferammekriteriet afsvækkes til, at det er tilstrækkeligt, at der er frihedsstraf i strafferammen, ligesom kravet om dobbelt strafbarhed opgives.

Det forekommer i den forbindelse betænkeligt, at reglerne i retsplejelovens kapitel 69 og 70 om anholdelse og varetægtsfængsling kan anvendes, også uanset at strafferammekravet i § 762 ikke er opfyldt, eller at handlingen ikke er strafbar i Danmark.

Endelig afskaffes hovedparten af sikkerhedsventilerne, således at man fra en fakultativ ordning går til en som udgangspunkt obligatorisk ordning.

Det fremgår ikke af udkast til lovtæksten, at § 10 g finder tilsvarende anvendelse. Det er bestemmelsen, der beskytter mod udeblivelsesdomme uden personlig forkyndelse.

Mere specifikt vedr. frister i lovudkastet bemærker bestyrelsen, at den indskrænker sig til at kommentere fristerne i lovudkastets § 18 i, stk. 3, § 18 k, stk. 1 og stk. 2 samt § 18 l, stk. 2.

Med hensyn til § 18 i, stk. 3, er situationen, at den nordiske udleveringskonvention ikke indeholder udtrykkelige regler om domstolsprøvelse, men den nordiske – gældende – udleveringslov har i § 10 regler, der svarer til de foreslåede, dog – og det er vigtigt – uden en udtrykkelig frist for fremsættelse af anmodning om domstolsprøvelse. Det er uacceptabelt, at der kun er en 3-dages frist (udkastet taler om inden 3 dage, og altså ikke senest 3 dage efter) for fremsættelse af anmodning om indbringelse af sagen for retten. Det giver absolut ingen tid til at diskutere spørgsmålet f.eks. med en advokat, endsige få kontaktet en advokat, få ham beskikket og få ham til at lave anmodningen. Det er en meget alvorlig indskrænkning i den enkeltes retssikkerhed, at man går fra ingen frist at have til at have en frist, der i praksis er 2 dage.

Bestyrelsen henleder opmærksomheden på udkastets § 18 k, som bestemmer, at politidirektørens eller justitsministerens afgørelse om udlevering, jfr. henholdsvis § 18 h, stk. 3, første pkt., og § 18 h, stk. 3, andet pkt., ”skal træffes snarest og så vidt muligt inden 3 dage efter at den, der begæres udleveret, er anholdt her i landet eller har meddelt samtykke til udleveringen”. Det er en unødvendig kort frist, der vil indebære en alvorlig risiko for, at de afgørelser, der træffes, ikke bliver truffet efter kvalificeret og moden overvejelse.

Bestyrelsen noterer sig ligeledes § 18 k, stk. 2, hvorefter retten skal træffe endelig afgørelse så vidt muligt inden 30 dage efter anholdelsen af den pågældende her i landet. Det er en uacceptabel indblanding i domstolens arbejde, og 30 dage er en meget kort frist, hvis man skal have beskikket advokat, gennemgået sagen med advokaten, have berammet sagen, så alle kan, samt have en domsforhandling om spørgsmålet i retten. Der er næppe det store hensyn at tage til den anholdte i netop en sådan situation, fordi det drejer sig om udlevering af den pågældende.

Slutteligt må bestyrelsen tage afstand fra fristen i § 18 l, stk. 2, hvorefter udleveringen skal gennemføres så vidt muligt inden 5 dage efter udløbet af de nævnte 3-dages frister – henholdsvis retskendelse om, at udleveringen findes lovlig. Det vil i praksis betyde, at kærefristen vedrørende udleveringsbeslutning fra retten er indskrænket til 5 dage, og det må efter omstændighederne være i strid med retsplejeloven. Der henvises i § 18 l, stk. 3 netop til retsplejelovens regler om anholdelse og va-

retægtsfængsling, uden at der tilsyneladende er taget stilling til spørgsmålet om kærefristen. Det gælder også i bemærkningerne til lovforslaget.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Tidsskriftomtale – Social Kritik

Social Kritik, Tidsskrift for social analyse & debat, har ifg. Thorkild Høyer, der har indsendt nedennævnte, i sit seneste nr. 106/oktober 2006 flere artikler, der kan interessere en forsvarer.

Peter Scharff Smith, der er projektseniorforsker på Institut for Menneskerettigheder, har en længere analytisk artikel om børn af fængslede, deres problemer, behandling og menneskerettigheder. Der er i artiklen flere gode ideer til, hvordan man juridisk kan forholde sig. Smith har også skrevet en anmeldelse af Beth Groth Nielsens nye bog "Straf - hvad ellers".

Benny Lihme har skrevet en anmeldelse af Britta Kyvsgaards nye bog "Hvad virker - hvad virker ikke". Vagn Greves tankevækkende grundlovstale er optrykt.

Lars Bonneviens nye bog "Ingen tvivl" er anmeldt - bogen tager sit afsæt i en meget omtalt drabssag fra Nørrebro.

Derudover bringer tidsskriftet en række socialkritiske artikler, der også kan have interesse for den socialt interesserede advokat.

Nummeret kan bestilles ved henvendelse til tidsskriftet på adressen Nansensgade 66, 1366 Kbh. K, eller ben@socialkritik.dk og koster kr. 96. Et abonnement, der dækker 5 numre, koster kr. 400.

Landsforeningens Meddelelse 66/2006

Røveri i butik - Unge lovovertrædere - Ungdomssanktion og delvist betingede domme

Straffelovens § 58, § 74 a og § 288

Tre piger på 16 år og to drenge på henholdsvis 16 og 18 år blev dømt for et røveri i et supermarked. Den 18-årige dreng havde forsøgt sig samme sted med røveri 12 dage i forvejen. Tre af de tiltalte blev idømt ungdomssanktion på grund af deres person-

lige forhold. K₂, der var velfungerende, blev idømt en kombinationsdom på 10 måneders fængsel, heraf 5 måneder betinget, mens M₁ på 18 år blev idømt fællesstraf på 1½ års fængsel, heraf 1 år betinget.

Københavns Byret SS 31. 19885/2006, 26/9 2006

K₁ på 16, M₁ på 18, M₂, K₂ og K₃ på 16 år var tiltalt:

K₁ for 2 indbrudstyverier, som hun erkendte.

M₁ for udgivelse og forsøg herpå af 2 falske 500 kr.-sedler, straffelovens § 167, jfr. § 166, som han erkendte.

K₁ for skældsord og spark i forbindelse med en anholdelse, straffelovens § 121 og § 119.

M₁ for forsøg på røveri i et supermarked i maj 2006 med medbragt køkkenkniv, hvilket mislykkedes, da der ikke var personale til stede i forretningen.

Alle var herefter tiltalt for røveri sammesteds 12 dage efter i forening og efter forudgående aftale, idet M₁, K₂ og K₃ indfandt sig maskerede i forretningen, hvor M₁ til ekspedienten råbte: "Giv mig pengene" eller lignende, mens han pegede på hende med en (attrap) pistol, hvorefter de tømte kassen og løb, alt imens K₁ og M₂ efter aftale ventede i nærheden for at modtage udbyttet og bringe dette i sikkerhed, ligesom K₁ holdt vagt foran forretningen.

Endelig var M₂ tiltalt for i august 2005 at have spyttet på en togrevisors ansigt og stukket ud med en spartel, hvorved revisorens jakke fik en rift.

Anklagemyndigheden påstod ungdomssanktion til 3 af de tiltalte og fængselsstraf til M₁ og K₂.

K₁ nægtede sig skyldig i forbindelse med anholdelsesforretningen, og M₂ nægtede medvirken til røveri, men erkendte hæleri.

Byretsdommen er på 20 sider. Beviserne bestod hovedsagelig i de tiltaltes - noget skiftende - forklaringer.

De to pengesedler var meget amatør-mæssigt fremstillet.

Vedr. de personlige forhold fremgik det, at K₁ havde meget fravær fra skolen, ligesom der forelå mange indberetninger fra politiet om kriminalitet. K₁ havde været pædagogisk anbragt på akutinstitution. Kommunen anbefalede ungdomssanktion, hvilket K₁ ikke selv var motiveret for.

Kriminalforsorgen oplyste om M₁, der var blevet 18 år under varetægtsfængslingen, at han var meget umoden, men egnet til samfundstjeneste.

M₂ faldt ifølge kommunen ind under målgruppen for ungdomssanktion. Han havde fået en delvis betinget dom i marts 2006 for et kioskrøveri på en skole. Den betingede del af straffen udgjorde 11 måneder. Det havde været vanskeligt at etablere hjælpeforanstaltninger, da familien ikke ville samarbejde.

K₂ var stort set velfungerende, der blev ikke anbefalet ungdomssanktion, men hjælpeforanstaltninger - hun ville gerne fortsætte sin skolegang.

K₃ havde fra 2003 givet anledning til indberetninger grundet truende adfærd, hærværk og konflikt med lærere. Efter et par skoleskift kunne hun ikke rummes i en almindelig folkeskole. Hun havde flere gange udvist selvdestruktiv adfærd, og man havde forsøgt med forskellige socialpædagogiske foranstaltninger. Kommunen anbefalede ungdomssanktion, hvilket K₃ ikke selv var motiveret for. Hun havde 2 betingede domme for vold og et par bøder for tyveri.

De tiltalte havde været frihedsberøvet fra ultimo maj - M₂ dog fra medio juni 2006.

Om hovedforholdet bemærkede retten:

"Tiltalte M₁ har den 17. maj 2006 forsøgt røveri mod den samme Døgnforretning som i omhandlede forhold. På grundlag af de tiltalte M₁, K₂ og K₃'s forklaringer sammenholdt med den øvrige bevisførelse, findes det godtgjort, at disse 3 personer indfandt sig i forretningen maskerede og M₁ overfor forurettede truede med en attrappistol og samtidig sagde "giv mig pengene" eller lignede. Herefter tømte M₁ og K₃ kasseapparatet og alle 3 undløb fra stedet. Efter de afgivne forklaringer, herunder navnlig fra tiltalte K₁ og K₃, må det antages, at alle tiltalte forud for røveriet mødtes. Det findes ubetænkeligt at lægge til grund at alle 5 tiltalte har deltaget i planlægningen af røveriet og dette findes i øvrigt at være nøje tilrettelagt. Dog findes det ikke bevist, at tiltalte K₁ holdt vagt foran forretningen. Derimod befandt tiltalte K₁ og M₂ sig ved nærliggende station, hvor de skulle modtage udbyttet og bringe dette i sikkerhed, inden det senere skulle deles. Med disse bemærkninger findes de tiltalte skyldige i øvrigt som anført i anklageskriftet."

Om strafudmålingen bemærkede retten:

"Under hensyn til røveriets grovhed, og efter de oplysninger, der er tilvejebragt om disse 3 tiltaltes (K₁, M₂ og K₃) personlige forhold, bør sagen afgøres med en ung-

domssanktion for disse som nærmere bestemt nedenfor, jf. straffelovens § 74 a. For så vidt angår tiltalte M₂ træffes bestemmelse om, at den betingede del af dommen af 27. marts 2006 bortfalder, jf. straffelovens § 61, stk. 2, og § 89 a, stk. 1.

Straffen for tiltalte M₁ fastsættes til fængsel i 1 år og 6 måneder, jf. straffelovens § 167, jf. § 166, og § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21.

1 år af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 58, stk. 1, jfr. § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på tiltaltes unge alder på gerningstidspunktet samt at han ikke tidligere er straffet og i øvrigt fremstår som meget umoden. Under disse omstændigheder er det fundet forsvarligt delvist at gøre straffen betinget.

Straffen for tiltalte K₂ fastsættes til fængsel i 10 måneder, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1.

5 måneder af straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 58, stk. 1, jf. § 56, stk. 2 og § 57, stk. 1. Retten har herved lagt vægt på tiltaltes unge alder på gerningstidspunktet samt at hun ikke tidligere er straffet og det i øvrigt oplyste om hendes personlige forhold."

Selv om anklagemyndigheden havde indstillet, at ungdomssanktionen skulle indledes med et yderligere ophold på 2 måneder på sikret institution, fastsatte retten vilkåret, som at de tre *i indtil 2 måneder* skulle anbringes på sikret institution, og ellers de sædvanlige vilkår om gradvis udslusning.

For de to betinget dømte blev der fastsat en prøvetid på 2 år, henholdsvis med tilsyn af Kriminalforsorgen for M₁ og foranstaltninger efter kommunens nærmere bestemmelse for K₂.

Landsforeningens Meddelelse 67/2006

Brandstiftelse i fængsel

Straffelovens § 181

T, der i op mod 6 måneder havde afsonet en straf i Københavns Politigårds Fængsel, satte ild til en dyne, hvorved der skete ringe skade. Han blev idømt 6 måneders fængsel.

Københavns Byret SS 19. 28130/2006, 6/10 2006

T på 21 år var under en tilståelsessag tiltalt efter straffelovens § 181, stk. 1, ved i juni 2006 i sin celle i Politigårdens Fængsel at have sat ild til en dyne, hvorved der skete skade for et ikke nærmere opgjort beløb.

Der var påstand om fængselsstraf. T var blevet mentalundersøgt, han var ikke fundet sindssyg og måtte antages mest sandsynligt heller ikke at have været det på gernings-tidspunktet. Han var mest sandsynligt omfattet af straffelovens § 69, men man kunne ikke pege på andre foranstaltninger end straf.

Der var indhentet en brandteknisk erklæring, hvoraf bl.a. fremgik:

"... at risikoen for brandspredning anses for meget lille, da tykkelsen af døren og de omgivende vægge og etageadskillelser til cellen vil forhindre en gennembrænding i lang tid. Risikoen for røgspredning anses for normal. Risikoen for personers liv eller omfattende skade anses for at være ganske lille."

T var i 2004 blevet idømt 3½ års fængsel for bl.a. røveri og § 119. Han havde 2 senere domme fra henholdsvis 2004 og 2006 for overtrædelse af § 119 begået under afsoning af den førstnævnte dom.

Straffen blev fastsat til fængsel i 6 måneder.

Retten bemærkede, at den "ved strafudmålingen har lagt vægt på, at der var lille risiko for omfattende skade eller fare for personers liv."

Landsforeningens Meddelelse 68/2006

Anke - Frister

Retsplejelovens § 949 og § 963

Hvis anklagemyndigheden bliver bekendt med, hvor man kan kontakte domfældte med hensyn til kontraanke, skal sagen følges op, når fristen er ved at udløbe.

ØL 10. afd. a.s. S-2422-06, 5/10 2006

T's forsvarer protesterede mod, at anklagemyndighedens kontraanke til skærkelse blev admitteret.

Resten er citat af landsrettens kendelse:

"Anklagemyndighedens ankemeddelelse, der er dateret den 6. juli 2006, blev ikke forkyndt senest den 13. juli 2006, som var sidstedagen for rettidig forkyndelse, men først den 17. juli 2006.

Det fremgår af sagen, at Gentofte Politi, der var anmodet om at foretage forkyndelse af ankemeddelelsen for T den 10. juli 2006, lagde besked på dennes telefonsvarer om, at ankemeddelelsen lå til afhentning hos politiet. Den 13. juli 2006 blev T telefonisk kontaktet, og han oplyste da, at han holdt sommerferie i sit sommerhus på adressen Xvej 8 i Asserbo.

Det fremgår endvidere, at politiassistent P forgæves forsøgte at foretage forkyndelse af ankemeddelelsen på Xvej. De nærmere omstændigheder, herunder navnlig tidspunktet herfor, fremgår ikke af sagen.

Under disse omstændigheder finder landsretten ikke, at ankefristens oversiddelse kan anses at skyldes grunde, som ikke kan tilregnes anklagemyndigheden. Anklagemyndighedens kontraanke kan derfor ikke admitteres, jf. retsplejelovens § 963, stk. 3, jf. § 949, stk. 2."

Landsforeningens Meddelelse 69/2006

Vold mod politiet - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 119

T på 27 år havde i forbindelse med, at hans bror blev anholdt under en fodboldkamp, taget fat i en betjents fingre og forsøgt at brække dem bagud. Betinget fængsel i 20 dage med vilkår bl.a. om samfundstjeneste i 40 timer. Se tillige Lf.Medd 74/2006.

Københavns Byret SS 33. 20056/2006, 26/9 2006

T var tiltalt for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 1, jfr. § 3, stk. 1, ved i april 2006 at forstyrre den offentlige orden, idet han blandede sig i en politiforretning ved højrrøstet at rette henvendelse til en af politiet anholdt person og undlod at efterkomme politiets anvisninger om at forlade stedet. T erkendte dette forhold.

I forhold 2 straffelovens § 119, stk. 1, ved umiddelbart efter at have slået ud efter en politibetjent, der undgik slaget ved at trække sig tilbage, og da en betjent forsøgte at anholde ham, der var faldet omkuld sammen med en betjent, at have taget fat i betjentens fingre på højre hånd og forsøgt at brække dem bagud. T nægtede dette forhold.

T forklarede bl.a., at han var til fodboldkamp i Parken med kæresten og T's lillebror, der blev anholdt. Politiet bad ham gå væk, hvilket han ikke gjorde. Han blev skubbet af en betjent, hvorved han faldt ned på jorden, og en anden betjent faldt også ned på jorden. Han havde hverken slået eller forsøgt at få fat i betjentens fingre.

En betjent forklarede bl.a., at han havde skubbet til T, der ikke ville fjerne sig. Vidnet mente ikke, at T havde slået ud efter ham. Der var tale om, at T tog fat i vidnets indsatsdragt. Derimod havde T haft fat i hans fingre, som beskrevet i anklageskriftet.

En anden betjent havde opfattet T's første bevægelse som et slag mod kollegaen, som undveg slaget.

Kæresten havde hverken set skub eller slag, men så, at politiet tog fat i T og lagde ham ned på jorden.

T var egnet til samfundstjeneste.

I overensstemmelse med den første betjents forklaring frifandt retten for slag mod denne, men dømte for det andet led i forhold 2 med fingrene.

Straffen blev fastsat til fængsel i 20 dage, men henset til T's meget gode personlige forhold blev straffen gjort betinget af samfundstjeneste i 40 timer med en afviklings-tid på 6 måneder og prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 70/2006

Groft tyveri? - Mange butikstyverier - Medvirken - Samfundstjeneste

Straffelovens § 23, § 62, § 276 og § 286

To polske turister M og R havde begået 13 butikstyverier på bestilling, hvorved de stjal mobiltelefoner m.v. til kr. 75.000 samt et kostbart kamera til kr. 84.000. Forholdene blev trods anklagemyndighedens påstand alene henført under § 285. M var tidligere straffet og fik 1 års fængsel. R fik 9 måneders fængsel.

En herboende bekendt K, der havde huset M og R, der opbevarede deres tyvekoster i hendes lejlighed, blev dømt for medvirken og idømt 4 måneders fængsel betinget af samfundstjeneste i 100 timer.

Københavns Byret SS 35. 19886/2006, 2/10 2006

M på 32, R på 42 og K på 48 år var tiltalt, M og R for tyveri efter straffelovens § 276, jfr. § 286, ved i forening og efter forudgående aftale gentagne gange i perioden november 2005 til maj 2006 at være indrejst i Danmark med det formål at forøve tyveri. Der følger i anklageskriftet 13 forhold med tyverier af bl.a. mobiltelefoner og bærbare pc'er rundt om i landet til en samlet værdi af ca. kr. 75.000 samt et enkelt forhold, hvor der i en butik blev stjålet et kamera til kr. 84.000.

M var endvidere tiltalt for dokumentfalsk med et pas samt overtrædelse af indrejseforbud.

K var tiltalt for medvirken til tyveri efter straffelovens § 276, jfr. § 286, jfr. § 23, ved i perioden november 2005 til maj 2006 ved tilskyndelse, råd eller dåd at have medvirket til, at M og R kunne tage ophold i Danmark med det formål at forøve tyveri, som anført i forhold 1, idet K mod betaling i form af alkohol, kontante penge og stjålne effekter, herunder den i forhold 1e nævnte mobiltelefon, gentagne gange husede M og R i sin lejlighed, uagtet hun vidste, at de pågældende under deres ophold var sindet at forøve tyveri, hvorved hun gjorde det muligt for M og R uden at pådrage sig mistanke at tage ophold i Danmark i flere perioder og forøve de i forhold 1 anførte tyverier.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning af M og R.

M og R erkendte tyverierne, bortset fra det kostbare kamera. K nægtede i det hele.

Dommen er på 20 sider. Beviserne mod M og R bestod dels af diverse overvågningsvideoer fra butikkerne, dels af aflyttede telefonsamtaler.

Beviserne mod K bestod bl.a. af en politiafhøring lige efter anholdelsen, hvor hun bl.a. blev sigtet for medvirken til et rambuktyveri til ca. kr. 400.000, som siden blev frafaldet, samt af aflyttede samtaler bl.a. med en veninde og en datter, der advarede hende mod at have M og R boende.

M var tidligere straffet for butikstyveri i 2005 med fængsel i 60 dage og indrejseforbud.

R var straffet for bl.a. tyveri i 2000 med fængsel i 40 dage. Indrejseforbuddet var i mellemtiden udløbet.

K var ikke straffet af betydning for sagen.

Retten fandt det, efter at have gennemset overvågningsvideoen fra fotoforretningen sammenholdt med en ekspedients forklaring og M og R's forklaringer om deres tilstedeværelse i forretningen, ubetænkeligt at lægge til grund, at de var skyldige.

Om K bemærkede retten, at hun i flere perioder i det beskrevne tidsrum havde haft M og R boende i sin etværelses lejlighed.

Retten fortsatte:

"Det må antages, at de medtiltalte opbevarede deres tyvekoster i tiltalte K's lejlighed. Dette støttes af tiltaltes forklaring til politirapport af 10. maj 2006 herom. Når henses hertil sammenholdt med, at det af de foreliggende telefonaflytninger tydeligt fremgår, at tiltalte var bekendt med de medtiltaltes kriminelle aktiviteter i Danmark og omfanget heraf, finder retten det godtgjort, at tiltalte K forud for tyverierne i hvert fald stiltiende accepterede at bistå som anført i tiltalen, hvorfor hun findes skyldig efter anklageskriftet."

M fik 1 års fængsel, R fik fængsel i 9 måneder og K fængsel i 4 måneder (K betinget, se nedenfor).

Retten bemærkede:

"De tiltalte M og R er flere gange i den omhandlede periode rejst til Danmark i det væsentlige med det formål at begå tyverier i forening. Disse tyverier må på grundlag af tyveriernes systematiske omfang og karakteren af de stjålne effekter anses for nøje planlagte. Effekterne er stjålet med henblik på senere afsætning. Efter bevisførelsen, herunder de afspillede telefonaflytninger, er det sandsynliggjort, at de tiltalte har foretaget tyverier på bestilling. Til trods for tyveriernes kvalificerede karakter findes disse efter en samlet vurdering ikke at være af en sådan særlig grov beskaffenhed som nævnt i straffelovens § 286, stk. 1. Der er herved lagt vægt på, at forhold 1 angår 12 butikstyverier af varer til en samlet forretningspris på ca. 75.000 kr. og et tyveri fra en udstillingsmontre i en fotoforretning af et kamera til en forretningspris på 84.000 kr. Forholdet er derfor henført under straffelovens § 285, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen for disse tiltalte lagt vægt på de anførte forhold. For tiltalte M er det tillige tillagt betydning, at der foreligger et hurtigt recidiv i forhold til dom af 8. juli 2005, og at tiltalte herudover er skyldig i dokumentfalsk.

Tiltalte K har ikke deltaget i planlægningen og ej heller aktivt taget del i udførelsen af tyverierne. Det kan heller ikke antages, at hun i betydende omfang har fået del i udbyttet. Tiltalte K har således alene haft en mindre rolle. Under hensyn hertil skal

straffen ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte K overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 100 timer, jf. straffelovens §§ 62 og 63."

M og R, der ikke havde nærmere tilknytning til landet, blev udvist i 5 år, hvilket der heller ikke var protester mod.

K's vilkår omfattede en prøvetid på 2 år. Samfundstjenesten skulle afvikles inden for en længstetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 71/2006

Vold - Samfundstjeneste

Straffelovens § 62 og § 244

T havde på en parkeringsplads tildelt K et slag i ansigtet. Det fandtes ikke bevist, at det var med knyttet hånd. I byretten idømt fængsel i 30 dage. I landsretten blev straffen med kraftig dissens (3-3) gjort betinget af 40 timers samfundstjeneste.

ØL 11. afd. a.s. nr. S-1166-05, 16/8 **2005**

T på 39 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 244, ved i december 2004 om formiddagen på en parkeringsplads at have slået K flere gange i ansigtet, herunder med knyttet hånd.

Der var påstand om frihedsstraf. T nægtede sig skyldig. (Der er ikke oplysning om forstraffe i dommen, ER)

Byretten lagde til grund, at der havde fundet en ordveksling sted på parkeringspladsen mellem T og K. Resten er citat af byrettens dom:

"Overfor tiltaltes benægtelse og vidnet V's forklaring har forurettede K forklaret, at hun fik et knytnæveslag af tiltalte, og at hun blev ramt på næsen. Herefter kradsede tiltalte hende på den ene kind. Hun kunne således mærke hans negle. Hendes forklaring understøttes af vidnet B's forklaring om, at hun så, at tiltalte kom med et kraftigt slag, som ramte forurettede i ansigtet, men at hun ikke kan sige, om det var med knyttet hånd, men at hun er sikker på, at det var et kraftigt slag. Vidnet C har forklaret, at hun så, at forurettede blev ramt i ansigtet en gang af tiltalte, men at hun ikke husker, om det var med et knytnæveslag eller med flad hånd.

Efter bevisførelsen findes det godtgjort, at tiltalte har tildelt forurettede K et slag, men at det ikke findes bevist, at det har været med en knyttet hånd, og det ses underbygget af det objektivt konstaterede ifølge skadestueattesten.

Tiltalte er således i det anførte omfang skyldig efter anklageskriftet.

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 244."

T ankede til frifindelse, subsidiært formildelse navnlig således, at straffen blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste.

Anklagemyndigheden påstod endeligt domfældelse efter anklageskriftet, idet T dog kun slog K en gang med knyttet hånd, samt skærpelse.

Der var indhentet en personundersøgelse.

Også efter bevisførelsen for landsretten blev T fundet skyldig som fastslået i den indankede dom. Resten er citat af ankedommen:

"Straffen findes passende.

Tre voterende finder uanset tiltaltes gode personlige forhold ikke grundlag for at gøre straffen betinget.

Tre voterende finder under hensyn til, at der er tale om vold af mindre alvorlig karakter, og til tiltaltes gode personlige forhold, at det undtagelsesvis er forsvarligt, at straffen gøres betinget med vilkår om samfundstjeneste som nedenfor bestemt.

Der afsiges dom efter stemmeudfaldet, således at dommen gøres betinget."

Prøvetiden og tilsyn blev fastsat til 2 år og afviklingstiden for samfundstjenesten 6 måneder.

Det fremgik af den medsendte retsbog fra landsretten, at diskussionen mellem T og K havde drejet sig om, at K's bil var blevet ramt angiveligt af en bil ført af T's kone eller svoger. T hævdede, at K havde holdt fast i hans krave. Han havde ikke spyttet på K.

K sagde, at hun havde berørt T på skulderen. Hun brugte ikke racistiske udtryk. T's spyt ramte hende i ansigtet. Hun vidste ikke, hvor hun ramte T, da hun spyttede, idet T slog hende med det samme.

T var selvstændig erhvervsdrivende, han kunne ikke få andre til at passe forretningen, hvis han skulle i fængsel.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Jeg synes efterhånden at det er rimeligt vanskeligt at få lavet noget om i disse sager i landsretten og det bliver jo ikke nemmere af at man hedder ...(udenlandsk navn, ER)."

Landsforeningens Meddelelse 72/2006

Røveri - Groft på grund af antal? - Udvisning

Straffelovens § 288 og udlændingelovens § 26

Der var oprindelig rejst tiltale mod 3 udlændinge for en lang række røverier i toge, på stationer og på gaden. A og B blev dømt i byretten. A ankede til landsretten, idet han blev udvist. Det er B's upåankede dom, der fortrinsvis gengives nedenfor. C's sag afventer mentalundersøgelse.

B på 20 år blev straffet med fængsel i 2 år og 3 måneder for medvirken ved i alt 7 røverier, der trods anklagemyndighedens påstand om anvendelse af § 288, stk. 2, alene blev henført under stk. 1. Han var indrejst hertil som 9-årig og havde forældre og søskende her. Han havde forladt Somalia som 5-7 årig og havde ingen væsentlig tilknytning dertil. Det talte afgørende mod udvisning, hvorfor han blev frifundet for påstanden herom.

Københavns Byret SS 11. 14585/2006, 16/8 2006

A på 19 og B på 20 år var tiltalt for en lang række røverier i toge, på stationer og på gaden. Den oprindeligt medtiltalte C havde fået sin sag udskilt, idet han skulle gennemgå en mentalundersøgelse.

Dommen er på 41 sider, og referatet her udelader bevisførelsen. Der var påstand om, at de i alt 13 røveriforhold blev henført under straffelovens § 288, stk. 2, samt udvisning af begge.

Det fremgik af forklaringerne - også fra de tiltalte, der erkendte nogle af forholdene - at de, når de manglede penge, bl.a. rettede henvendelse til folk i toge og på stationer

og spurgte, om de måtte låne de pågældendes telefon. Når folk ville have telefonen tilbage, anvendte de vold eller trusler om vold.

De havde også fravendt folk deres jakker under påskud af, at de ville prøve jakken, og så optrådt truende.

B var tidligere straffet som følger:

2002 Tyveri og brugstyveri, betinget straf

2003 Vold efter § 244, betinget fængsel i 60 dage

2006 Bl.a. straffelovens § 119. Fængsel i 20 dage.

B havde været frihedsberøvet siden februar 2006.

Han var født i Somalia og flygtede med familien til Kenya i 1990-92. Faderen og siden moderen kom hertil, hvor også hans søskende opholdt sig. Han var da 9 år. Han havde gået i 3. - 9. klasse og fortsat med uddannelse på teknisk skole. Han kunne tale, men ikke læse og skrive somalisk. Han var ugift og havde ikke børn.

Udlændingestyrelsen tiltrådte anklagemyndighedens udvisningspåstand.

Retten bemærkede (s. 39):

"Under hensyntagen til det samlet set relativt beskedne udbytte sammenholdt med de anvendte metoder finder retten uanset antallet af røveriforhold ikke, at disse samlet har en sådan kvalificeret karakter, at de kan anses for at være omfattet af straffelovens § 288, stk. 2, om røveri af særlig grov beskaffenhed.

Straffen for tiltalte B fastsættes til fængsel i 2 år og 3 måneder, jf. straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21 og § 288, stk. 1, nr. 2, jf. straffelovens § 89, 3. pkt.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at B har medvirket ved i alt 7 røverier, hvoraf han i 3 tilfælde selv har udøvet vold og i 2 tilfælde selv har truet med at stikke offeret ned. Der er tillige lagt vægt på, at der er tale om overfald foretaget af flere i forening, og at der er tale om overfald i S-tog og på gaden af tilfældigt forbipasserende børn og unge i systematisk omfang ved pengemangel. I formildende retning er der lagt vægt på tiltaltes unge alder.

Vedrørende påstanden om udvisning af B lægges det til grund, at han kom til Danmark som 9-årig, at han i væsentligt omfang har gået i skole i Danmark, at begge hans forældre og søskende opholder sig i Danmark, og at han efter det oplyste ikke

har nogen væsentlig tilknytning til Somalia, som han forlod i 1990 - 1992, dvs. som 5 - 7 årig. Uanset kriminalitetens alvorlige karakter findes B's tilknytning til Danmark, hans tilknytning til herboende personer og hans ringe tilknytning til Somalia at tale afgørende imod udvisning, jf. udlændingelovens § 26, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, nr. 2, nr. 3 og nr. 5.

B frifindes herefter for påstanden om udvisning."

A, der havde medvirket ved 12 røverier samt tyveri og brugstyveri, blev idømt 2½ års fængsel. Han blev udvist, da han efter rettens vurdering havde mere tilknytning til sit hjemland. A ankede dommen.

- oo0oo -

Redaktøren har benyttet nogle stille dage til at samle og bearbejde, hvad hun har kunnet finde af landsretsafgørelser om udvisning fra 2004 trykt i henholdsvis Ugeskriftet, TfK og Landsforeningens Meddelelser. Oversigten fylder pt. 10 sider og kan rekvireres af foreningens medlemmer til tilsendelse pr. e-mail. Det er ren kompilation uden fortolkning af den foreliggende praksis.

Redaktøren bemærker imidlertid her, at hvor praksis i landsretterne tidligere var mildt sagt svingende, er det glædeligt at konstatere, at der efterhånden ser ud til at være nogle mere forudseelige parametre, og at man bestræber sig mere på at følge signalerne fra Højesteret. I og med, at lovgiverne ikke har givet retterne megen hjælp, vil man imidlertid se adskillige eksempler på dissenser og ændring af resultatet i ankeinstansen.

Landsforeningens Meddelelse 73/2006

Udvisning undladt - Euforiserende stoffer - Sovepiller - Helbredsforhold - Behandlingsdom - Menneskerettigheder

Udlændingelovens § 26, lov om euforiserende stoffer § 3, straffelovens § 68 og § 69, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

T, født i 1956 i Syrien og indrejst hertil i 1987, var tiltalt i en lang række tilfælde for at have solgt nerve- og sovemedicin i Istedgade-kvarteret, hvor han i øvrigt havde forbud mod at komme. Sagerne strakte sig helt tilbage til 2002. Han var i psykiatrisk behandling som følge af depression på grundlag af posttraumatisk stressyndrom. I byretten idømt ambulans behandling, men udvist. Landsretten frifandt for udvisningen efter det oplyste om hans psykiske helbredsforhold og relativt langvarige ophold i

Danmark sammenholdt med karakteren af de forhold, der var omfattet af dommen. Der blev i præmisserne henvist til EMK art. 6.

ØL 11. afd. a.s. S-2309-05, 22/8 2006

T på 49 år var ved en række anklageskrifter fra 2003 og 2004 tiltalt dels for overtrædelse af politivedtægten ved at have taget ophold på en gade i Istedgade-kvarteret, selv om han havde forbud herimod, dels for at have solgt nerve- og sovemedicin fra 2002 - 2004 i 11 tilfælde og i yderligere en række tilfælde at have været i besiddelse af piller og 1,98 g hash til eget brug samt videresalg af 150 ml metadon.

T blev frifundet i et par af forholdene, og i andre lagde retten til grund, at T besad medicinen i det væsentlige med henblik på videresalg.

Anklagemyndigheden nedlagde efter den indhentede mentalundersøgelse påstand om dom til ambulans psykiatrisk behandling, således at Kriminalforsorgen sammen med overlægen kunne træffe bestemmelse om indlæggelse, men nedlagde samtidig påstand om udvisning.

T kunne kun erkende et af forholdene. Referat af bevisførelsen udelades her - en række politiassistenter blev ført som vidner.

Det fremgik af mentalundersøgelsen, at T var født i Syrien og flygtede hertil i 1987 efter at have tilbragt 4½ år i hærens efterretningstjeneste, hvor han overværede og selv følte sig tvunget til at deltage i tortur og anden mishandling.

Han havde efter ankomsten hertil levet isoleret og ikke formået at etablere sociale eller arbejdsmæssige relationer og i alle årene levet af overførselsindkomst. Han havde i ca. 12 år haft et omfattende misbrug af euforiserende stoffer og beroligende medicin, hvorved hans tilstand gradvist var blevet forringet.

Han havde en moderat til svær formentlig langvarig depressiv tilstand med hukommelses- og koncentrationsvanskeligheder foreneligt med posttraumatisk stresssyndrom.

Han havde først for nylig (2005) påbegyndt behandling, havde betydelig sygdomsfølelse og skønnedes behandlingsmotiveret. Han var omfattet af straffelovens § 69, og man anbefalede dom til psykiatrisk behandling.

Udlændingestyrelsen havde i 2003 bl.a. oplyst, at T havde F-status og i 1993 havde fået tidsubegrænset opholdstilladelse. Han havde ingen omgangskreds her, men fort-

sat søskende i Syrien. Man havde ikke oplysninger om risikoen for dobbeltstraf. Man havde ingen bemærkninger til anklagemyndighedens påstand om udvisning.

Byretten fulgte anklagemyndighedens påstand om en dom til ambulantly behandling og anførte videre (dommen side 15):

"Da ingen af de i udlændingelovens § 26, stk. 1 nævnte forhold taler afgørende imod udvisning, tages påstanden om udvisning i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt."

Der blev fastsat en længstetid for behandlingsdommen på 5 år og ligeledes en frist på 5 år for udvisningen.

T ankede med påstand om frifindelse for udvisningen. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse. Der var indhentet en række supplerende udtalelser (ikke gengivet i dommen), herunder fra en døgnbehandlingsinstitution.

T forklarede supplerende bl.a., at han både havde danske og arabiske venner. Det var stadig ikke lykkedes ham at komme i kontakt med sin datter. Han havde ikke været i Syrien siden år 2000 og havde alene sporadisk telefonisk kontakt med sin familie dér. Han havde 6 søskende i Syrien.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Særligt efter det oplyste om tiltaltes psykiske helbredsforhold og relativt langvarige ophold i Danmark sammenholdt med karakteren af de forhold, der er omfattede af dommen, findes det overvejende betænkeligt at tage anklagemyndighedens udvisningspåstand til følge, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1, nr. 1 og nr. 2, jf. stk. 2, således som denne bestemmelse må forstås i lyset af artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Tiltalte frifindes derfor for påstanden herom."

- oo0oo -

Redaktøren bemærker, at landsretternes praksis er blevet lidt mere forudsigelig, jfr. også bemærkningerne til Lf.Medd. 72/2006. Vedr. nærværende sag kan således henvises til bl.a. TfK 2006.154 Ø, brandstiftelse og ambulantly psykiatrisk behandling, samt Lf.Medd. 53/2006 Ø, truet betjente med kokkekniv, ambulantly psykiatrisk behandling - men modsætningsvist TfK 2006.369 V, to røverisager med våben og tidligere dømt for røveri, behandlingsdom uden længstetid og udvisning, da T i sit hjem-

land Bosnien kunne blive behandlet for sin psykiske sygdom sammenholdt med nuværende og tidligere kriminalitet.

Landsforeningens Meddelelse 74/2006

Vold mod politiet - Befrielse af anholdt - Bevisførelse

Straffelovens § 119 og § 124

I forbindelse med fodboldvold blev T tiltalt, men frifundet med en meget kort begrundelse. 4 politifolk og nogle fodboldtilskuere havde en forskellig opfattelse af situationen. Se tillige Lf.Medd 69/2006.

Københavns Byret SS 5. 16420/2006, 16/8 2006

T på 27 år var tiltalt efter straffelovens § 124, stk. 2, ved i maj 2006 nær et fodboldstadium at have forsøgt at befri den anholdte A, idet han forsøgte at trække ham væk fra politipersonalet, samt i forhold 2 straffelovens § 119, stk. 1, ved at have tildelt politibetjent P en knytnæve i ansigtet.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om ubetinget fængsel i 60 dage. T påstod frifindelse.

P og tre kolleger samt nogle yderligere vidner afgav forklaring.

T forklarede bl.a., at A, som han kendte fra hjembyen, på et tidspunkt stod ved siden af ham i Parken. Der kom 5-6 betjente, og der opstod tumult. De slog med knipler. T flyttede sig. Det var et tilfælde, at han ikke blev ramt. Han så, at A var væk, og så ham siden i håndjern. Han gik stille og roligt hen til betjentene og spurgte, hvorfor A var anholdt. Han blev bedt om at gå væk. Han var henne én gang til, men han var på intet tidspunkt tættere end 2 meter på A. Da han første gang var henne hos betjentene, lagde han godt mærke til, at betjenten i den røde foldboldtrøje havde et rødt mærke, vistnok under venstre øje. T havde ikke set ham blive slået. Herefter blev han anholdt og presset ind på et toilet.

P med den røde trøje forklarede, at han forud for episoden havde fået et krus øl i nakken. Da han og kollegerne trak mod udgangen, blev han revet i brystet af en af 5-6 personer. Herefter opstod der tumult, og vidnet blev skubbet, så han faldt en stole-række ned. Da vidnet rejste sig igen, fik han et krus øl i hovedet af A og hev fat i denne for at anholde ham. Kollegerne lagde A i håndjern.

Vidnet og kollegaen Q løb op for at finde ham, der havde skubbet vidnet. De kunne ikke finde ham. Da de kom ned, så de, at der stod i hvert fald to personer, herunder T, henne ved kollegerne, der stod ved anholdte A. De råbte, og der var en ophidset stemning. De fik flere gange at vide, at de skulle gå væk. Vidnet så ikke, om T havde fat i A, men det kunne han godt have haft.

Der var noget skubben, og pludselig fik P et knytnæveslag under sit højre øje. Han var ikke i tvivl om, at det var T, der slog ham. Vidnet og 2-3 kolleger ville nu anholde T, der gjorde modstand. Efter at vidnet havde fået slaget, havde vidnet og kollegerne hele tiden fat i T, indtil han blev anholdt.

En kollega R havde ikke set optakten, der førte til anholdelsen af A, men stod nu med denne, efter at han var blevet lagt i håndjern. T, der var ophidset og påvirket af alkohol i middel grad, spurgte, hvorfor A var anholdt. Han fik flere gange at vide, at det var politiet, og at han skulle holde sig væk. Der var mange andre i nærheden, men det var vidnets indtryk, at det kun var T, der forsøgte at komme hen til den anholdte A. T tog fat i skulderen på A og trak ham ½-1 m væk. A havde stadig håndjern på. Vidnet, der var leder af gruppen, sagde nu, at T skulle anholdes. To kolleger tog fat i ham. Han fik vristet sig løs, og vidnet så ham trække armen tilbage og slå kollega P med sin højre knytnæve - vidnet så ikke præcist, hvor han ramte.

Foreholdt P's forklaring om, at denne blev slået, da han skubbede T væk, kunne vidnet kun sige, at det var hans opfattelse, at T slog P, efter at vidnet havde sagt, at T skulle anholdes.

Et civilt vidne C havde set politiet med en anholdt, som vidnet ikke kendte. Han så nu T stille og roligt gå hen og spørge dem om noget. T gik tilbage. Nu røg 3 betjente på ham. To tog fat og en slog med knippel, hvorefter T blev slæbt ud på toilettet.

A forklarede, at han kendte T. A var blevet puffet, mens han hentede tre øl og spildte noget øl på en betjent. Han blev nu anholdt og lagt i håndjern. Da kampen var slut, kom T hen og spurgte betjentene, om det ikke var en misforståelse, at vidnet var blevet anholdt. T var stille og rolig og på intet tidspunkt henne ved vidnet. Nu røg 2 betjente på ham og kastede ham nærmest ud på toilettet. Vidnet så ikke T gøre modstand, men han vendte sig måske væk fra betjentene, da de røg på ham.

Vidnet kunne ikke på forehold huske, at han tidligere skulle have udtalt til rapport, at T strittede kraftigt imod, da denne blev lagt ned.

Et andet civilt vidne, der havde fulgtes med T i bussen fra hjembyen, havde set T stå 1 -1½ m fra betjentene. T var ikke aggressiv. Han hørte betjentene råbe "Gå væk". T

gik nu tilbage med armene ud til siden, men nu kom der hurtigt 2-3 betjente hen til ham og trak ham væk. T sagde "slap af, jeg kan godt gå selv", men nu kastede de ham ned og slæbte ham med ud på toilettet.

En politibetjent S havde ikke overværet optakten med anholdelse af A. Derimod havde han set P helt tilsølet af øl. P, vidnet og en kollega gik op for at finde en person mere, der havde været aggressiv. To kolleger blev ved den anholdte. Da vidnet kom tilbage, kom et par af anholdtes kammerater. T var den mest aktive og aggressive. Han gik flere gange hen mod betjentene, der stod i en halvbue omkring A, og prøvede at komme gennem rækken af betjente. Det lykkedes ham til sidst at komme igennem og få fat i skulderen på den anholdte A. R sagde, at T skulle anholdes. T begyndte at gå væk, og vidnet skulle gennem menneskemylderet. Vidnet og P fik fat i T, der gjorde modstand og blev lagt ned. Vidnet så ikke P blive slået, men fik dette at vide af P, mens de var ude på toilettet. P oplyste, at T havde slået ham. T var middelberuset og var ophidset fra start af.

Den sidste betjent U forklarede, at han stod med den anholdte A. T kom direkte hen til den anholdte og trak ham omkring en meter derfra. Der stod ikke nogen betjente i en bue omkring den anholdte. T fik at vide, at han skulle gå væk. Vidnet havde ikke set P blive slået, men han så P trække sig tilbage og efterfølgende, at P havde et rødt mærke i ansigtet. Efter at R havde sagt, at T skulle anholdes, var vidnet med hertil. T var blevet meget aggressiv og strittede voldsomt imod. R beordrede, at T skulle slås over låret med staven, hvorefter de kunne få ham i håndjern.

To civile vidner, der kendte T, havde henholdsvis ikke set T gøre modstand ved anholdelsen eller gøre forsøg på at befri en, der var anholdt.

T havde en tidligere dom fra 2002 med samfundstjeneste i 40 timer for § 245. Han havde under nærværende sag været frihedsberøvet 12 dage.

Rettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1 og 2

Efter de afgivne forklaringer findes det ikke med den til en domfældelse i en straffesag fornødne sikkerhed bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet, hvorfor han frifindes."

Forsvarerskift - Henvendelse fra andre end klienten - God advokatskik

Retsplejelovens § 126

Det er ved flere lejligheder fastslået, at forsvarerskifte i en straffesag forudsætter enten en beslutning fra retten, eller at den indtrædende advokat sikrer sig, at anmodningen hidrører fra klienten. Advokaten, der ikke havde overholdt disse regler, modtog en tilrettevisning af den administrerende dommer.

Kriminalretten i Lyngby, 24/8 2006

Advokat A oplyste i brev til Politimesteren af 21/8 2006:

"T har anmodet om, at jeg varetager hans interesser i den eller de sager der verserer hos Politimesteren i Lyngby."

A bad om forsvarergenparter, og at hans anmodning om beskikkelse blev videreeksperederet til retten uden ophold. Det fremgik ikke af brevet, at der var sendt kopi til den nuværende forsvarer.

Advokat B, der var beskikket forsvarer for T, skrev den 22/8 2006 til retten i anledning af rettens besked om, at T ønskede at skifte forsvarer:

"Min klient kontaktede mig imidlertid efterfølgende, og da jeg fortalte ham, at jeg ikke mente, at jeg havde ret til at tale med ham, fordi han efter det for mig oplyste, ønskede at skifte forsvarer, stillede han sig helt uforstående overfor dette.

Jeg udspurgte ham derfor om, hvorvidt han ønskede en anden forsvarer. Han forklarede, at en medindsat havde anbefalet ham A, og at han havde fået dennes visitkort, men at han ikke derudover havde givet udtryk for, at han ønskede at skifte forsvarer, men at han tværtimod ønskede at beholde mig som sin forsvarer.

På denne baggrund tillader jeg mig at gå ud fra, at ombeskikkelsen i sagen skyldes en misforståelse."

Retten bad den følgende dag skriftligt advokat A om at fremkomme med bemærkninger til B's brev. Retten tilføjede, at den forbeholdt sig i øvrigt at forelægge sagen for advokatmyndighederne.

Dagen efter, den 24/8 2006, svarede advokat A retten bl.a.:

"Jeg kan i den anledning oplyse, at jeg er blevet orienteret om, at T i forbindelse med en eller flere verserende sager hos Politimesteren i Lyngby har ønsket, at jeg bliver beskikket som forsvarer i sagen.

Jeg kan ligeledes oplyse, at jeg har fået udleveret en håndskrevet seddel, der angiveligt skulle hidrøre fra T, hvor han, i forbindelse med, at han ønsker mig beskikket har anført sit navn og fulde cpr.nr.

Jeg har på baggrund heraf rettet henvendelse til Politimesteren i Lyngby, advokat B og Retten med oplysninger om, at jeg ønskede at blive beskikket som forsvarer for T.

Jeg er derfor særdeles overrasket over oplysningerne i advokat B's skrivelse, hvori det oplyses, at han "tværtimod ønskede at beholde mig (B) som sin forsvarer".

Jeg har herefter haft lejlighed til at drøfte sagens nærmere omstændigheder med advokat B, og der foreligger tilsyneladende en misforståelse i kommunikationen de involverede parter imellem.

Under henvisning til det ovennævnte skal jeg herved tilbagekalde min anmodning om at blive beskikket som forsvarer for T.

Jeg skal endelig beklage, i det omfang min henvendelse har givet anledning til ulemphed."

Da brevet var sendt med fax, kunne den administrerende dommer svare med brev af samme dato:

"Vedr. Deres anmodning om beskikkelse som forsvarer for T.

Tak for Deres telefax af d.d.

Jeg kan forstå, at Deres anmodning om beskikkelse som ny forsvarer for T, at De var "*blevet orienteret om, at T i forbindelse med en eller flere verserende sager hos Politimesteren i Lyngby*" havde ønsket, at De blev beskikket som forsvarer i sagen, og at De havde fået "*udleveret en håndskrevet seddel, der angiveligt skulle hidrøre fra T, hvor han, i forbindelse med, at han ønsker [Dem] beskikket har anført sit navn og fulde cpr.nr.*" De har nu tilbagekaldt Deres anmodning om beskikkelse som forsvarer for T.

I den anledning skal jeg anføre, at det efter min mening er stærkt kritisabelt at basere en anmodning om ombesikkelse alene på ovennævnte usikre oplysninger - uden nogen form for personlig kontakt med klienten eller hans nærmeste, politiet eller eventuelt nuværende advokat - endsige uden kendskab til sagens karakter.

Da De imidlertid har beklaget den ulejlighed, Deres henvendelse har givet anledning til, og da jeg går ud fra, at ovennævnte er en enkeltstående foreteelse, agter jeg ikke at forfølge sagen yderligere.

Kopi af nærværende brev er sendt til Politimesteren i Lyngby samt til advokat B.

Med venlig hilsen
Goldin
Adm. dommer"

- oo0oo -

Redaktøren henviser til sin artikel i Lf.Medd. 18/2006 i hæftet fra marts 2006, særligt eksemplerne 3.2.7 og identisk med Lf.Medd. 54/2006 og 3.2.11.

Landsforeningens Meddelelse 76/2006

Narkotika - Stort kvantum, men tilfældig indblanding

Straffelovens § 191

T på 21 år og hans stedfader S på 34 år var noget tilfældigt kommet i besiddelse af 9 kg heroin, hvoraf de videreoverdrog 8 kg på en station mod betaling af kr. 88.500. De blev under en tilståelsessag idømt hver 8 års fængsel.

Københavns Byret SS 19. 20717/2006, 17/8 2006

T på 21 år var under en tilståelsessag tiltalt efter straffelovens § 191, ved i efteråret 2005 efter opfordring fra A at have afhentet en taske med 9 kg heroin, som han opbevarede på sin adresse indtil marts 2006, hvor T i forening med S videreoverdrog ca. 8 kg til B og C ved en station mod betaling af kr. 88.500.

S var tiltalt efter samme bestemmelse, ved i en periode op til marts 2006 at have opbevaret de 9 kg, hvorefter han ompakkede heroinen og i marts i forening med T efter forudgående aftale med køberne videreoverdrog ca. 8 kg til B og C, som ovenfor beskrevet.

Herudover S i forhold 3 for lov om euforiserende stoffer, ved under visitation i fængslet kort efter anholdelsen at have været i besiddelse af 1 g kokain.

T havde ved anholdelsen været i besiddelse af 16 g kokain.

Der er i dommen ingen forklaringer om forholdet - udelukkende om de personlige forhold, men det fremgår af en retsbog fra den 13/6 2006, der blev læst op under det åbne retsmøde i forbindelse med domsforhandlingen, at T bl.a. forklarede, at han havde fået heroinen af sin daværende arbejdsgiver A og ikke kunne komme til at levere det tilbage igen, da hans mor opdagede tasken på et loftsrum til hendes lejlighed. Hans stedfader S ville have heroinen væk, og en dag ringede stedfaderen og spurgte, om han ville hjælpe med noget. På en station mødtes de med en mand. Inden da havde T formodet, at stedfaderen havde heroinen med i den medbragte rygsæk. T vidste ikke, hvad de skulle have for heroinen, men formodede, at den var kr. 200.000 værd.

Stedfaderen S forklarede bl.a., at han før årsskiftet havde hørt om heroinen igennem T. Via en bekendt kom han i forbindelse med B og aftalte overdragelse af de 8 kg for kr. 100.000 på en station. Umiddelbart herefter blev de anholdt.

Retten fandt T og S skyldige efter deres tilståelse og udmålte for begge en straf på fængsel i 8 år. De tiltalte havde været varetægtsfængslet fra marts 2006, herunder i isolation til det indenretlige forhør i juni 2006.

Retten bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på mængden af heroin. Retten har endvidere tillagt det betydning, at de tiltalte efter deres tilståelser ikke var en del af en egentlig organisation, men mere tilfældigt var blevet involveret i opbevaringen og overdragelsen af heroinen."